

Čís. 7642.

Soudní řízení výpovědní (§§ 560 a násl. c. ř. s.) jest řízením nesporným.

Vyhověl-li soud první stolice návrhu podle § 567 c. ř. s., použiv mylně nesprávného formuláře, byl oprávněn napravit toto nedopatření tím, že vydal nové vyřízení upravené podle správného vzoru civilního řádu soudního.

Rekurs proti usnesení, jímž první soudce upravil své původní usnesení, bylo zamítnouti a nelze v tom, že rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný podle § 575, druhý odstavec, c. ř. s., spatřovati újmu rekurentovu, jež by ho opravňovala k tomu, by si stěžoval na odmítnutí.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, R II 405/27.)

Proti usnesení, jímž soud první stolice opravil své původní usnesení vyhovující návrhu podle § 567 c. ř. s., stěžoval si žalovaný. Rekursní soud rekurs odmítl. Rekursu proti odmítacímu usnesení nejvyšší soud ve věci samé nevyhověl, v otázce útrat ho odmítl.

D ů v o d y:

Lze připustiti, že soudní řízení výpovědní (§§ 560 a násl. c. ř. s.) jest řízením nesporným (rozhodnutí uveřejněné v úřední sbírce býv. n. s. ve Vídni pod čís. 1684, rep. násl. čís. 255 a § 230 odst. 1 čís. 4 jedn. ř.); ale pro posouzení přípustnosti dovolacího rekursu nemá to důležitosti, protože vyšší soud nepotvrdil výměr nižšího soudu (§ 16 nesp. říz.), a jinak nejsou podle § 14 odst. 2 nesp. říz. dopuštěny stížnosti proti rozhodnutí druhé stolice o útratách ani v nesporném řízení. Jest tudíž dovolací rekurs ovšem nepřipustný, pokud napadá rozhodnutí rekursního soudu ve výroku o útratách, a slušelo jej proto v tomto směru odmítnouti. Jinak jest dovolací rekurs, správně po této stránce rekurs, přípustný, ale není odůvodněný.

První soud chtěl vyhověti návrhu podle § 567 c. ř. s. a vydati tudíž příkaz, by najatý předmět byl odevzdán, ale zmýlil se při číselném označení vzoru, neboť na případ nehodil se vzor c. ř. 111/102 (soudní výpověď), nýbrž vzor c. ř. 114/105 (příkaz, by nájemní předmět byl odevzdán pokud se týče převzat), a vydal následkem tohoto omylu, patrného již podle spisů a tedy zřejmým nedopatřením usnesení, které vydati nechtěl a které bez tohoto zřejmého nedopatření by také zajisté nebyl vydal. Byl tudíž první soud oprávněn napravit toto nedopatření tím, že vydal vyřízení nové, upravené správně podle vzoru civilního řádu 114/105 (podobně rozhodnutí nejvyššího soudu, sb. čís. 7067), a nezáleží ani na tom, že takto opravené usnesení bylo vydáno v řízení nesporném, neboť, třeba v nesporném řízení neplatí předpisy §§ 419 a 430 c. ř. s. (sb. n. s. čís. 6638), nelze přece vážně o tom pochybovati, že i nesporný soudce může a má chyby v psaní a počtech, nebo jiné patrné nesprávn-

nosti ve výměrech a v usneseních oprávněti, třebaže cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. zvláštního ustanovení v tomto směru nemá. Měl tudíž rekursní soud odpůrcův rekurs, jenž nesměřoval proti samému příkazu (§ 575 druhý odstavec c. ř. s.), nýbrž proti tomu, že první soud původní výměr podle § 430 (419) c. ř. s. opravil, ač k tomu podle rekurentova mínění nebyl oprávněn, zamítnouti jako neodůvodněný. Než tím, že rekurs byl jím odmítnut jako podle § 575 druhý odstavec c. ř. s. nepřipustný, nebyl rekurent postižen, a nemá proto důvodu, by si na odmítnutí stěžoval, při čemž se podotýká, že oprava nezpůsobí žádnou komplikaci, protože zůstává při opraveném usnesení, v němž jest i vysloveno, že se rok položený na 1. září 1927 nebude konati a že se původní námitky žalovaného staly opravou omylně vydaného příkazu bezpředmětnými. Dovolacímu rekursu, správně, pokud jako takový nebyl odmítnut, rekursu nebylo proto vyhověno.

Čís. 7643.

Podnikatelem kina, zodpovědným za to, by bylo zařízení udržováno v takovém stavu, by nebyla ohrožována tělesná bezpečnost návštěvníků, a za mimosmluvní zavinění v tomto směru, jest majitel licence.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv II 218/27.)

Žalobce stoupl v kině, provozovaném žalovaným spolkem, na hladkou desku ústředního topení, uklouzl a pádem se poranil. Žalobní nárok na náhradu škody proti žalovanému spolku, k němuž přistoupili jako vedlejší intervenienti majitelé domu, v němž bylo kino provozováno, uznal procesní soud první stolice důvodem po právu, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Po právní stránce byla věc posouzena správně. Nižší soudy zjistily ve shodě se spisy policejního ředitelství, že smlouva, již v době úrazu bylo provozování kinematografické licence přenecháno vedlejším intervenientům na vlastní vrub, nebyla příslušným úřadem schválena. Podle § 9 min. nař. ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. z., který jedná o osobním vykonávání licence, jest její propachtování vůbec zakázáno; dovolen jest jen provoz zástupcem (obchodvedoucím) a i ten musí býti úředně schválen. Z toho plyne, že podnikatelem kina, zodpovídajícím za to, by zařízení bylo udržováno v takovém stavu, by nebyla ohrožována tělesná bezpečnost návštěvníků, ruče jím za mimosmluvní zavinění v tomto směru, jest majitel licence. Nižší soudy tudíž právem pokládají žalovanou jednotu za pasivně legitimovanou ke sporu. Otázkou, zda smlouva,